

Asociația RENINCO ROMANIA

Reteaua Nationala de Informare si Cooperare pentru integrarea in comunitate a copiilor si tinerilor cu cerinte educative speciale

Buletin Informativ nr. 4, anul 14, săptămâna 16 – 22 februarie 2026

Cuprins:

- ✚ Noutăți de la Ministerul Educației
- ✚ Barometrul opiniilor despre societatea civilă –
- ✚ 5 reguli pentru siguranța online a copiilor și adolescenților
- ✚ Ce poate face un părinte care descoperă că este fuzional. Despre „cordonul ombilical” psihologic și dubla comunicare
- ✚ De exemplu ...
- ✚ Impuneți copiilor limite și reguli

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Noutăți

❖ Prioritățile Președinției Republicii Cipru la Consiliul UE (1 ianuarie - 30 iunie 2026)

În perioada 1 ianuarie - 30 iunie 2026, Republica Cipru exercită Președinția rotativă la Consiliul Uniunii Europene.

Prioritatea generală a Președinției cipriote este promovarea unei Uniuni Europene autonome, capabilă să își consolideze securitatea, apărarea și nivelul de pregătire, să își întărească competitivitatea și să rămână deschisă către lume (susținută de un buget pe termen lung adaptat ambițiilor Uniunii, care sprijină coeziunea, tranzițiile verde și digitală și asigură faptul că nimeni nu este lăsat în urmă).

În domeniul educației și formării, prioritățile urmărite vor fi:

- Negocierile privind programul Erasmus+, în cadrul Cadrului Financiar Multianual (CFM);
- Profesorii: dezvoltare profesională, atractivitatea carierei didactice și consolidarea capacității de acțiune a cadrelor didactice în era inteligenței artificiale;
- Abordarea centrată pe cursant a competențelor, aliniată cu Spațiul european al educației și care ia în considerare Uniunea Competențelor;

RENINCO - Buletin Informativ nr.4 anul 14, saptamana 16 -22 februarie 2026

- Atractivitatea educației și formării profesionale (EFP) și integrarea noilor tehnologii;
- Învățământul superior: mobilitate și internaționalizare.

De asemenea, PRES CY va urmări adoptarea a două documente:

- Concluziile Consiliului privind profesorii în era Inteligenței Artificiale (IA) - *document nelegislativ*;
- Abordarea generală privind Regulamentul de instituire a programului Erasmus+ pentru perioada 2028 - 2034.

Calendar PRES CY

29 - 30 ianuarie: Reuniunea informală a miniștrilor educației

18 - 19 februarie: Reuniunea directorilor generali pentru învățământ preuniversitar (DG Schools)

24 - 25 februarie: A 6-a Conferință internațională „Literacies and Contemporary Societies”

9 - 10 martie: Reuniunea Grupului de urmărire a Procesului Bologna (BFUG)

30 - 31 martie: Reuniunea directorilor generali pentru educație și formare profesională (DG VET)

7 - 8 mai: Abordarea la nivelul întregii școli (Whole School Approach - WSA) pentru Educația pentru Dezvoltare Durabilă (EDD)

20 - 21 mai: Reuniunea directorilor generali pentru învățământ superior (DG HE)

11 - 12 iunie: Reuniunea Comitetului pentru Educație în Cipru

24 - 25 iunie:

- Conferința internațională ETF „Parteneriate pentru competențe în sprijinul reformelor EFP în regiunea mediteraneană”
- Grupul permanent privind indicatorii și reperele (Standing Group on Indicators and Benchmarks - SGIB)

sursa: https://www.edu.ro/prioritati_PRES_CY_CE_2026

✚ Barometrul opiniilor despre societatea civilă

Cum văd românii organizațiile neguvernamentale: jumătate au încredere în ONG-uri (57%), două treimi au interacționat cu ele

RENINCO - Buletin Informativ nr.4 anul 14, saptamana 16 -22 februarie 2026

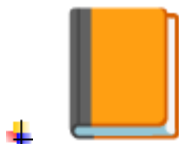
- 1 din 2 români declară că are încredere în organizațiile neguvernamentale
- Tinerii între 18 și 29 de ani au cel mai ridicat nivel de încredere în ONG-uri (57%) și sunt mai activ implicați civic decât alte grupe de vârstă
- 62% consideră că o societate democratică nu poate funcționa fără ONG-uri
- Proporția celor care au interacționat cu un ONG a crescut la 66%
- Donațiile și redirecționarea a 3,5% din impozit rămân principalele forme de implicare civică asociate ONG-urilor
- 4% dintre români declară că au donat în ultimul an pentru un ziar, o revistă sau o publicație online, dublu față de 2023

București, 10 februarie 2026 – Nivelul de încredere al populației în organizațiile neguvernamentale din România se menține în jur de 50%, într-un context social marcat de crize succesive, polarizare accentuată și neîncredere generalizată în instituții. În același timp, deși neîncrederea față de ONG-uri este și ea relativ constantă în intervalul 2010-2025, ea devine mai intensă, proporția celor care declară că „nu au deloc încredere” dublându-se între 2016 și 2025, de la 14% la 27%, arată Barometrul Opiniilor despre Societatea Civilă – BOSC 2025, realizat de Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile (FDSC).

BOSC 2025 face parte dintr-o serie de cercetări sociologice desfășurate în 2010, 2016, 2023 și 2025, analizând evoluția percepțiilor publice privind societatea civilă: nivelul de încredere, atitudinile față de ONG-uri, rolul și impactul acestora, formele de asociere și implicare civică.

sursa și informații suplimentare:

<https://www.romaniapozitiva.ro/oameni-si-comunitati/barometrul-opiniilor-despre-societatea-civila/>

5 reguli pentru siguranța online a copiilor și adolescenților

Google a publicat, de Ziua Siguranței pe Internet (sărbătorită anual în a doua zi de marți din februarie), un set de recomandări pentru utilizarea responsabilă a platformelor online de către tineri, într-un moment în care accesul copiilor la rețelele sociale este intens dezbătut în Europa.

Recomandările sunt susținute de date care arată cât de prezent este deja mediul digital în educație: 84% dintre profesorii din UE folosesc YouTube ca instrument didactic.

În plus, aproape 75% dintre adolescenții din UE folosesc platformele video pentru a învăța pentru școală, iar 71% spun că au învățat lucruri noi dincolo de cerințele școlare.

Iată 5 direcții cheie propuse de Google:

– **Limite de timp bine definite.** Stabilirea unor intervale fixe de utilizare ajută la reducerea distragerilor și la păstrarea unui echilibru între școală, somn și activități offline. Instrumente

precum Family Link (<https://familylink.google.com/>) permit setarea de limite zilnice și restricții în timpul orelor.

– **Gândire critică în era inteligenței artificiale.** Accentul cade pe înțelegerea procesului de învățare. Adolescenții sunt încurajați să analizeze pașii unei soluții și să evite folosirea AI ca scurtătură.

– **Recunoașterea conținutului generat de AI.** Alfabetizarea media devine esențială ținând cont de faptul că imagini, sunete și videoclipuri pot fi generate sau manipulate artificial. Verificarea sursei și a contextului reduce riscul de dezinformare.

– **Implicarea părinților.** Conturile supravegheate oferă părinților vizibilitate asupra activității online, fără a elimina autonomia adolescenților, mai ales după 13 ani.

– **Respect digital.** Comportamentul online este tratat ca o extensie a vieții offline, cu accent pe responsabilitate, empatie și impactul propriilor acțiuni.

La aceste recomandări se adaugă și inițiativa British Council, care a publicat un e-book gratuit (<https://www.teachingenglish.org.uk/publications/resource-books/remote-teaching-tips>) cu sfaturi pentru profesorii de engleză care predau online. Materialul abordează teme concrete precum siguranța elevilor în mediul digital, incluziunea, sprijinul acordat părinților, evaluarea online, utilizarea telefoanelor mobile și a platformelor precum Zoom, Facebook sau YouTube, dar și starea de bine a profesorilor.

sursa: Informații preluate din revista VOLUNTAR (proiect al Asociației Edu Forum) la care vă puteți abona gratuit și o veți primi în fiecare dimineață de vineri.

adresa pentru abonamente: <https://mailchi.mp/eduforum/vocativ-newsletter>

✚ Ce poate face un părinte care descoperă că este fuzional. Despre „cordonul ombilical” psihologic și dubla comunicare

foto: Profimedia

Am mai vorbit de multe ori despre relațiile fuzionale și pagubele aduse despre acest tip de relații. Dar în toate cazurile anterioare am abordat aceste legături din prisma nevoilor și anxietăților celor care „țin cu dinții” de o relație fuzională (de tip părinte-copil adult, soț-soție sau chiar prieten-prieten).

De data aceasta aș vrea să mă opresc asupra unui tip de fuziune mult mai profund, instalat la nivel inconștient – este vorba de „cordonul ombilical psihologic”.

Inițial un copil este parte a corpului mamei: ceea ce mănâncă mama mănâncă și copilul, dacă mamei îi e frig și copilul o simte iar starea psihologică a mamei influențează fătul. Dar și reciproc, copilul nenăscut semnaleză ce îi lipsește spre mamă.

Odată cu nașterea, cordonul ombilical fizic este tăiat de medic. Psihologic însă mama este încă acordată la copil, prin ceea ce psihanaliztii descriu drept „psihoză maternă”, un fenomen de adaptare în care psihicul mamei este concentrat pe copil pentru a îi intui nevoile (drept care o mamă „știe” imediat dacă nou-născutul plânge de foame sau pentru că are nevoie de schimbarea scutecului, în timp ce alții se întrebă mirați cum de reușește să diferențieze scâncetele).

Ceva mai târziu, după primul an de viață, bebelușul începe să descopere că are control asupra propriului corp. Este un stadiu de individuare necesar, în care copilul în dezvoltare își dă seama, la nivel intuitiv, că are un corp diferit de al mamei. În această etapă mama încurajează explorarea copilului, îi salută mișcările independente și, în cazul ideal, îi acceptă (treptat) bebelușului și preferințele personale corporale: cât de mult mănâncă, cât de frig sau cald îi este, când obosește, cât de mult somn are nevoie, etc – toate acestea reprezentând acceptarea că cel mic a devenit un corp separat, cu biologie și metabolism propriu.

Dar ce se întâmplă dacă această „separare” psihologică nu are loc complet și mama încă mai consideră, la nivel profund inconștient, că bebelușul este în continuare o parte a corpului ei? Ei bine, mama continuă să rămână la stadiul anterior, în care „îmi e frig, îi e frig și copilului, îmi este foame, și copilului îi este foame”. Asta înseamnă că mama, la nivel conștient plină de bune intenții, își transferă propriile senzații corporale către copil. În plus, inhibând astfel nevoia de diferențiere a copilului, nu îi oferă acestuia libertatea de a-și accepta propriile nevoi, ci îl acoperă cu nevoile resimțite personal. Copilul are dificultăți de a face aceste distincții, pentru că de multe ori da, nevoile mamei și ale copilului se întâmplă să coincidă, iar această parțială potrivire este considerată inconștient ca o validare a fuziunii corporale.

Ei bine, există situații când acest „cordon ombilical psihologic” nu se rupe niciodată. O prietenă îmi spunea că a fost șocată când mama ei se plângea tuturor că ”ne operăm”, când de fapt prietena mea, atunci adolescentă, urma să treacă printr-o intervenție chirurgicală. Mama ei nu reacționa cu îngrijorarea normală legată de actul medical, ci trăia efectiv spaima operației ca și când pe mamă ar fi așteptat-o bisturiul chirurgului.

Evident că odată ce acest cordon ombilical psihologic nu a fost retezat, prin el încep să se transmită nu doar senzații și nevoi fizice, ci și emoții dar și judecăți de valoare. Identificarea între mamă și copil este completă, copilul simte nevoia să verifice cu mama fiecare pas din viață, fiecare decizie, iar mama să supravegheze și să ajusteze fiecare act din viața copilului prin prisma psihicului și fizicului propriu.

Drept urmare se ajunge, între părinți și copiii adulți, la o dublă comunicare: una la nivel conștient, în care mama nu doar că acceptă, ba chiar dorește autonomia copilului (pentru că în fenomenul de mai sus nu există rele intenții la nivel conștient, nici pe departe) și o a doua, la nivel inconștient, care implică nu doar limbaj ci și mimică, gestică, paralimbaj, care transmite „eu simt asta deci și tu simți asta și ar trebui să răspunzi acestei nevoie, care dacă este a mea atunci este și a ta”.

Copilul este evident confuz – nu de alta dar cele două limbaje sunt de multe ori în conflict, iar cel inconștient, fiind cel apărut primul, este mai puternic. Această confuzie îl face să caute mai multe informații, drept care trece prin filtrul părintelui fiecare acțiune cât de mică a sa. Dar ... asta înseamnă și mai multă expunere la dublul limbaj, deci și mai multă confuzie.

O să dau un exemplu simplu: să presupunem că mamei îi place ciorba. Asta înseamnă că, dacă nu a rupt cordonul ombilical, va avea multă grijă să îi servească copilului ciorbă măcar odată pe zi, fiind chiar mulțumită (conștient) de cât de grijulie este. Pe de altă parte poate copilului nu-i place ciorba, și o refuză. Atunci mama intră în panică, ca și când ea însăși ar fi privată de nutrienți și începe să insiste, trezind în copil o stare de revoltă (la nivel conștient) și de vinovăție la nivel inconștient. Cea din urmă se datorează faptului că informația circulă în dublu sens prin „cordonul ombilical psihologic”, deci copilul care refuză ciorba „simte” neplăcerea mamei de a fi privată de ceva ce îi place. Acest lucru nu se întâmplă doar când e vorba de mâncare ci și de alte nevoi corporale de bază: sete, frig/cald, somn, etc. Din păcate se extinde și la emoții (vedeți exemplul cu „ne operăm”), la preferințe intelectuale sau la tipare de viață în general (alegerea profesiei, a partenerului de cuplu, reacții ce țin de personalitate, comportamente sociale): orice discrepanță este privită la nivel inconștient drept o întrerupere a fluxului inconștient de „hrană psihologică” transmisă prin cordonul ombilical.

Mai mult decât atât, există familii în care acest cordon nu s-a rupt transgenerațional; pot exista relații bunică-mamă-copil, și, dacă acest fenomen datează de și mai multă vreme e posibil ca unele „cereri” inconștiente să fie, paradoxal, ale străbunicii. Uneori ambii părinți fac parte dintr-un astfel de sistem de transmitere transgenerațional, care se manifestă la nivel inconștient; conștient se traduce în frustrarea unuia din partenerii de cuplu referitor la prea puternica legătură a soțului/soției cu familia de origine, care pare să primeze asupra familiei prezente. Iar pentru copilul cuplului povara se dublează, pentru că devine imperios necesar să răspundă la cererile inconștiente transmise de ambii părinți sau chiar și de unele rude apropiate.

Ce e de făcut?

După cum am mai repetat de multe ori, sarcina de diferențiere și de rupere a „cordonului ombilical psihologic” este în primul rând a copilului. Este un proces greu de făcut, uneori fiind posibil doar cu ajutor specializat. Un terapeut va identifica aceste mecanisme inconștiente, le va explica și exemplifica, va învăța clientul să înțeleagă de unde vine vinovăția resimțită și îi va explica că aceasta nu este necesară. Pasul următor este desprinderea, care nu are loc ușor. Terapeutul va stabili cu clientul o relație adult-adult, care nu conține dublă comunicare. Clientul va învăța – din dialogul terapeutic – cum să își identifice propriile nevoi și să le exprime, fără a simți vinovăție. Va învăța apoi să separe cele două limbaje și să se poziționeze în raport cu familia doar prin prisma limbajului conștient, ignorând comunicarea fuzională inconștientă.

Ce poate face un părinte care descoperă că este fuzional: să înțeleagă, să identifice comunicarea inconștientă pe care o transmite spre copil și să o cenzureze cât poate, de exemplu prin a accentua, în limbaj, elementele de separare: „mie îmi e frig” de exemplu, în loc de a spune „e frig”. În plus să respingă tendința copilului de a transmite informații prin cordonul ombilical psihologic, refuzând discuțiile detaliate asupra tuturor elementelor de viață ale copilului, întrebându-l el ce părere are referitor la diferite situații și disputându-și sie însuși nevoia de a controla toate elementele din viața copilului. Din păcate pentru un părinte e mai greu, odată pentru că a petrecut mai mult timp în relații cu dublă comunicare (de obicei o mama fuzională este fuzională nu doar cu copilul dar și cu propria mamă), și apoi pentru că deja și-a raționalizat acest mecanism sub forma „griji” sau „sacrificiului” pentru copil. Dacă nu reușește, măcar să nu mineze încercarea de separare a copilului, chiar dacă prima reacție este una de alarmă, de împotrivire.

Este greu, este probabil mult mai greu decât schimbarea multor altor mecanisme deficitare, pentru că procesul este ancorat adânc în inconștient și raționalizat în „mama știe mai bine”, dar este singura soluție pentru a crește copii puternici psihologic, independenți și ... fericiți.

sursa: www.republica.ro, autor Livia Butac, 2026

De exemplu

Un artist stradal anonim din Franța repară gropile din trotuarele Europei, umplându-le cu mozaicuri colorate. Artistul stabilit la Lyon se descrie drept „reparator de bitum, poet al trotuarului și chirurg al asfaltului” și spune că lucrările sale acoperă rănile țesutului urban.

Prima sa lucrare, artistul a dedicat-o unei gropi chiar din fața atelierului său: „Am făcut un fel de mozaic, un plasture din tencuială croit special pentru ea, fără premeditare”, ... după efectul pe care l-a avut asupra oamenilor din jur, am știut că voi umple gropi pentru tot restul vieții mele.”

Acești plasturi din mozaic seamănă adesea cu relicve arheologice scoase la suprafață de timp și au început să primească recunoaștere oficială, iar șase lucrări de acest fel au fost chiar comandate de autoritățile din Lyon.

image: www.positive.news

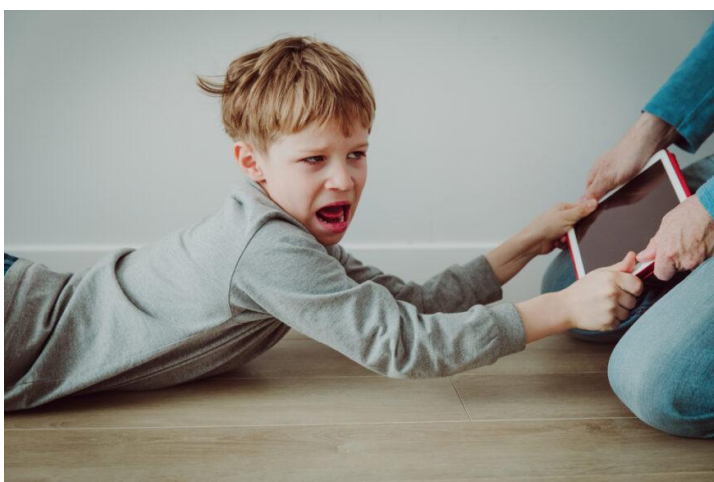
Astăzi plasturii din mozaic îi poți întâlni nu numai în Franța, dar și în Norvegia, Irlanda, Scoția, Germania, Italia și Spania.

Să sperăm că ajung și prin Europa de Est.

sursa: intersecția de bine, nataliaseremet@substack.com

✚ **Impuneți copiilor limite și reguli! Dacă-i tot feriți de supărări și frustrări, vor fi nepregătiți pentru viața reală**

Dezvoltarea armonioasă a copiilor nu e posibilă fără limite, iar reziliența se construiește (și) prin expunerea la un nivel optim de frustrare. Evitând tot ceea ce le poate provoca emoții intense, tot ceea ce le poate aduce disconfort sau frustrare, le facem rău.

Lacrimile și frustrările copilului ne pot împiedica uneori să luăm cele mai bune decizii pentru el și pentru familie. FOTO: Shutterstock

Una dintre marile frici ale părinților de astăzi este aceea de a nu-și traumatiza copiii. Iar această teamă îi împiedică să-și asume rolul de ghizi și-i împinge spre dorința de a construi relații de „prietenie” cu copiii. În spatele acestei atitudini nu e altceva decât frica mascată de a intra și a rămâne în rolul de părinte. O frică ce nu aduce avantaje nimănui.

Văd frecvent părinți care se tem să impună copiilor reguli legate de timpul petrecut la ecrane, consumul de dulciuri, banii dați pe jucării, rutina și programul de somn. De asemenea, evită impunerea de reguli privind ceea ce e acceptabil sau nu în interacțiuni dintre copii și alte persoane (de exemplu, nu pun limite atunci când copiii vorbesc urât sau deranjează lumea la restaurant). În ceea ce îi privește pe părinții de adolescenți, dacă limitele nu au fost puse încă din copilărie, devine mult mai dificil ca ele să fie implementate abia acum. Ma refer aici la reguli privind implicarea în responsabilitățile casei, siguranța online și cea offline, ora de întoarcere acasă și modul de gestionare a timpului (inclusiv limite legate de ecrane).

Puterea de a lua decizii nepopulare

Un părinte conștient nu își face un scop din a-i fi mereu pe plac copilului și a-l proteja de orice eventuală supărare. Un părinte conștient este acela care are curajul să ia decizii nepopulare, să

mențină hotărâri care stârnesc proteste vehemente și manifestări emoționale intense din partea copilului și care se poate menține pe poziții chiar și atunci când aude replici precum „*Te urăsc, ești cel mai rău părinte din lume!*”. Maturitatea în rolul de părinte presupune rezistență în fața unei astfel de respingeri și a tentației de a schimba deciziile sănătoase pentru copil în unele populare și agreabile.

Când rănilor din trecut te împiedică să fii ferm în fața copilului

De multe ori, atitudinea părintelui e justificată prin replici precum: „*Nu vreau să sufere așa cum am suferit eu*”. Însă, în felul acesta, deciziile nu au legătură cu nevoile reale ale copilului, ci cu neîmplinirile personale ale părintelui. E adevărat, e greu să nu lași trecutul, cu toate experiențele de respingere trăite în mod dureros în relație cu proprii părinți, să contamineze prezentul. Însă, până la o vârstă, nu e responsabilitatea copiilor să ia decizii pentru ei înșiși, pentru că nu sunt înzestrați cognitiv să o facă. Trebuie să o facem noi, ca părinți, iar pentru asta sunt necesare munca și introspecția, ca să putem distinge între experiențele din copilăria noastră (care poate au însemnat agresivitate, pedeapsă, umilire, devalorizare) și respingerea pe care o simțim din partea copilului atunci când îi punem limite sănătoase.

În fața unor părinți slabi, copiii nu au siguranță emoțională

Uneori, avem tendința să îi protejăm pe copii de emoții intense pentru că nu facem noi față la ale noastre, cu atât mai puțin la ale lor. Acelea sunt momentele în care, în loc să avem curajul asumării, cedăm. Însă copiii au nevoie să se simtă în siguranță emoțională, și nu au cum să simtă asta dacă își percep părinții ca fiind slabi.

Dezvoltarea armonioasă a copiilor nu e posibilă fără limite, iar reziliența se construiește (și) prin expunerea la un nivel optim de frustrare. Evitând tot ceea ce le poate provoca emoții intense, tot ceea ce le poate aduce disconfort sau frustrare, le facem rău, pentru că o astfel de atitudine nu îi înzestrează pentru viitor, ci îi fragilizează. E nevoie ca noi să îi pregătim pentru viața reală, nu să îi protejăm de lucrurile care fac parte din ea.

Limitele, dovadă de iubire

Maturizarea unui copil presupune inclusiv a înțelege și a asimila faptul că nu totul este posibil și nu totul ne este permis. Pe bază de reguli și legi funcționează însăși societatea în care, într-o zi, va fi necesar că acești copii și adolescenți să fie adulți integrați. Așa că nu trebuie să ne temem că ne vom traumatiza copilul atunci când îi punem limite la comportamente nedorite sau nesănătoase. Asta este, în esență, o dovadă de iubire.

Ca părinte, e normal, chiar sănătos, să îți pui întrebări, să faci mereu introspecție legat de ce impact pot avea comportamentele tale asupra copilului tău, dar nu dintr-un loc acaparat de teamă, ci cu limpezime și cu seninătate. Să îți adresezi sincer întrebarea „*cum pot să îmi rănesc mai rar și mai puțin semnificativ copilul?*”, nu să te gândești că limitele adecvate sunt cele care îi fac rău. Aceasta din urmă este o gândire în extreme și e contraproductivă pentru toată lumea implicată. Însuși faptul că ai maturitatea să îți adresezi întrebări legate de efectul comportamentului tău asupra lui e un semn că ești un părinte care încearcă și își dorește să trăiască conștient. Iar acest lucru e foarte valoros pentru copilul pe care îl crești.

Cum le punem copiilor limite

Faptul că părintele este autoritatea care setează o regulă nu este un argument suficient ca ea să fie și respectată. „*Faci așa pentru că așa spun eu*” sau „*Nu ai ce comenta, trebuie doar să faci*” – sunt abordări care nu aduc niciun beneficiu. Regulile trebuie explicate pe înțelesul copilului și, uneori, unele dintre ele pot fi chiar negociate. Altfel, vor fi încălcate cu prima ocazie. Nu putem să ne dorim să creștem tineri cu gândire critică dacă nu le dăm șansa să exerseze această gândire – în primul rând în relație cu noi.

sursa: <https://totuldespremam.ro/tu-mama/lumea-in-care-traim/impuneti-copiilor-limite-si-reguli-daca-i-tot-feriti-de-suparari-si-frustrari-vor-fi-nepregatiti-pentru-viata-reala>, autor psihoterapeut

Toți pentru unul, unul pentru toți!